

Rådgivende uttalelse:

Dato: 16. november 2010

Sak: 10/9

Klager: A kommune

**Advokat
for kommunen:** Kommunadvokaten i A

Innklaget: Staten v/Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir)
Postboks 8130 Dep
0030 Oslo

Nemnda: Tingrettsdommer Kim Heger (leder), advokat Tore Riedl og
kommuneadvokat i Alta, Kari Jørgensen.

Avgjørelsesform: Nemndas avgjørelse er fattet i nemndsmøte basert på partenes skriftlige
fremstilling.

Saken gjelder: Saken gjelder kommunens krav om økonomisk kompensasjon fra statlig
barnevernsmyndighet for perioden mai 2005 – og fortsatt for gutt født
2004 som er plassert utenfor hjemmet etter vedtak i fylkesnemnda.

A = kommune

B = sykehus

C = lege

I møte 16. november 2010 fattet Barnevernets tvisteløsningsnemnd i sak 10/9 slik

Rådgivende uttalelse:

Saken gjelder kommunens krav om økonomisk kompensasjon fra statlig barnevernsmyndighet for perioden mai 2005 og fremover for gutt født 2004 som er plassert utenfor hjemmet etter vedtak i fylkesnemnda.

Sakens bakgrunn

Barneverntjenesten har hatt kontakt med gutten siden han var nyfødt. Gutten har vært uten faktisk omsorg fra sine foreldre fra han var to dager gammel. Han ble født med indre og ytre misdannelser og det ble tidligst påvist hjertefeil og hjerneskade, samt antydning av et mulig sjeldent syndrom. Det ble også stilt spørsmål om gutten hadde klumpfot og hofteskade. Foreldrene var klare på at de ønsket at andre skulle ta over omsorgen for ham. Mor var blitt alvorlig psykisk syk som en reaksjon på barnets fungering og avviste all kontakt med gutten. Far ønsket å støtte mor og mente at han ikke kunne ta hånd om gutten av frykt for at mors tilstand ville forverre seg.

Den xx. februar 2004 traff barneverntjenesten i A vedtak etter barnevernloven § 4-6 første ledd om å plassere gutten i beredskapshjem. Han ble flyttet dit ved utskrivning fra sykehuset i mars 2004. Gutten var mye syk og var en del på sykehus det første halvåret. Han hadde særlige hjelpebehov. Belastningene ble etter hvert for store for beredskapshjemmet, og gutten flyttet i institusjon den xx. november 2004 etter drøftinger med Bufetat, i et tiltak opprettet av A kommune med tilrettelegging og bistand fra Bufetat.

Kommunen fremmet i mars 2005 sak til fylkesnemnda om omsorgsovertakelse. Fylkesnemnda fattet xx. mai 2005 vedtak om omsorgsovertakelse etter barnevernlovens § 4-12 bokstav a. Det vedtatt at gutten skulle plasseres i godkjent institusjon, jfr. lovens § 4-14 bokstav b jfr § 4-15.

Kommunen søkte i mars 2005 om å få tiltaket godkjent som barnevernsinstitusjon. I mars 2006 avslo Bufetat å godkjenne tiltaket som barnevernsinstitusjon. I avslaget ble gutten vurdert å ha stort behov for annen hjelp og oppfølging etter annet lovverk enn det som lå innenfor barnevernlovens ansvarsområde.

A kommune påklaget avslaget i mars 2006 og presiserte at kommunen anså at gutten på grunn av sin alder først og fremst hadde behov for god omsorg. Kommunen var av den oppfatning at et barn i denne alder ville ha relativt lite behov for tjenester etter sosialtjenesteloven, men

vurderte at etter hvert som barnet vokste ville behovet for tjenester etter sosialtjenesteloven øke.

Bufetat opprettholdt avslaget i brev av xx. oktober 2006. Hovedbegrunnelse for avslaget var at de vurderte at det omsøkte tiltaket hørte inn under andre lover enn barnevernloven. Det ble vist til at krav om godkjenning ikke gjelder kommunale institusjoner som hører inn under andre lover, jfr. godkjenningsforskriften § 2.

I brev fra A kommune, datert xx.11.06, bad kommunen Bufetat om å fremskaffe et nytt omsorgstilbud til gutten, da tiltaket han hadde ikke var blitt godkjent som barnevernsinstitusjon. Bufetat bad i brev av xx.12.06 A kommune om å opprettholde tiltaket.

Gutten ble aldri plassert som forutsatt i fylkesnemndas vedtak. Etter dette har det oppstått tvist mellom kommunen og Bufetat om dekning av utgifter ut over kommunens egenandel.

Partenes anførsler

Klager, A kommune, har i det vesentlige anført at Bufetat har et lovbestemt ansvar for å fremskaffe nødvendig institusjonstilbud til barnet som samsvarer med fylkesnemndas vedtak. Når kommunen i dette tilfelle har etablert et tilbud som Bufetat i realiteten har plikt og ansvar for å fremskaffe, må kommunens utgifter utover den normale egenandel kompenseres av Bufetat.

Kommunen anfører at det forligger pliktbrudd fra Bufetat. Statlig regional barnevernmyndighet har ikke oppfylt sitt ansvar ved å unnlate å medvirke i tilstrekkelig grad til den plassering som fylkesnemnda og barnevernloven § 5-1 har gitt anvisning på. Statlig regional barnevernmyndighet har ansvar for at det finnes nødvendig institusjonstilbud i regionen. Dette ansvaret kan ivaretas ved at statlig myndighet selv etablerer og driver institusjoner eller ved kjøp av enkeltplasser i slike institusjoner.

Manglende forståelse og pliktoppfyllelse fra Bufetat, har i dette tilfelle ført til store vansker for kommunens barneverntjeneste med tilhørende negative konsekvenser for kommunens økonomi.

Refusjonskravet fra kommunen var pr 30.04.10 på til sammen kr.12 011 065.

Innklagde, Bufetat, har i det vesentlige gjort gjeldende at det omsøkte tiltaket hører inn under andre lover enn barnevernloven og at tiltaket ikke omfattes av virkeområdet for godkjenning av barnevernsinstitusjoner, jfr. godkjenningsforskriften (FOR-2003-10-27) § 2. Tiltaket omfattes dermed heller ikke av refusjonsordningen i barnevernloven § 9- 4.

Etter Bufetats oppfatning fremstår ikke tiltaket som en institusjon etter barnevernloven § 5-1 jfr. § 5–8, men kan se ut som et tiltak etter sosialtjenesteloven. Så vel organiseringen av tiltaket, målsettinger og metoder, sammensetningen av bemanning og ansvarsforholdene i tiltaket, tilsir at tiltaket er et tiltak etter annen lovgivning.

Nemndas bemerkninger:

1.

Høsten 2007 utarbeidet det daværende Barne- og likestillingsdepartementet rundskriv Q-06/2007 om oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernsmyndigheter og om betalingsordninger i barnevernet ("betalingsrundskrivet"). Ved praktiseringen av rundskrivet erfarte staten og kommunene at det er vanskelig å unngå gråsoner hva gjelder oppgave- og betalingsansvaret i enkelte av disse sakene.

I samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Kommunens Sentralforbund (KS) og Regjeringen/ ved daværende Barne- og likestillingsdepartementet om utvikling av barnevernet, ble partene enige om å etablere et tvisteløsningsorgan for de såkalte "gråsonesaker". Dette er saker der det er tvist mellom kommune og stat om grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter annen lovgivning. Gråsonesakene oppstår der et barn har behov for tiltak både etter barnevernloven og andre velferdslover.

På bakgrunn av ovennevnte opprettet partene 1. januar 2010 Barnevernets tvisteløsningsnemnd. Nemnda er et uavhengig organ som skal gi rådgivende uttalelser i gråsonesaker som begge parter velger å bringe inn for nemnda. Nemndas uttalelse er ikke rettslig bindende.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd består av leder og seks medlemmer – alle jurister. Leder er utnevnt av departementet i samarbeid med KS, mens tre medlemmer er utnevnt av departementet på fritt grunnlag og tre medlemmer er utnevnt etter forslag fra KS. Nemnda settes i hver sak med lederen og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt på fritt grunnlag og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt etter forslag fra KS.

KS og departementet utarbeidet saksbehandlingsregler for nemnda (datert 17. november 2009) og for nemndas sekretariat.

2.

Det rettslige utgangspunkt om fordeling av utgifter i barneverntjenesten følger av barnevernloven § 9-4 og § 9-5:

§ 9-4. Statlig regional barnevernmyndighets økonomiske ansvar for barneverntjenesten

Når det gjelder barn under 20 år som blir plassert i fosterhjem eller institusjon eller får opphold i senter for foreldre og barn, skal statlig regional barnevernmyndighet dekke den del av kommunens utgifter som overstiger det kommunen plikter å betale etter § 9-5.

§ 9-5. Statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen.

Den kommune som har søkt om inntak for et barn i institusjon eller for barn og foreldre i senter for foreldre og barn, skal yte delvis refusjon av oppholdsutgifter til statlig regional barnevernmyndighet etter satser fastsatt av departementet. Det kan også fastsettes satser for kommunal refusjon ved inntak i institusjon eller senter for foreldre og barn med tilknyttet spesialisttjeneste etter denne loven. Departementet kan gi forskrifter om refusjonsordningen

Med hjemmel i barnevernloven § 9-5 er det gitt forskrift om statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen for opphold i institusjon (FOR-2003-11-26-1397). Satsene fastsettes hvert år i statsbudsjettet, jfr. forskriften § 4, og meddeles i departementets årlige rundskriv (se for eksempel rundskriv Q-2010-9001). Etter dette vil statlig regional barnevernmyndighet refundere kommunens oppholdsutgifter til fosterhjemsplassering i den utstrekning de overstiger den fastsatte sats per plass per måned.

Barn og ungdom med funksjonshemminger - og som samtidig har behov for barneverntjenester - kan ha rett til både statlige spesialisthelsetjenester, kommunal omsorg og behandling og tjenester etter barnevernloven. Dette innebærer at et barn med sammensatte problemer som er plassert i barneverninstitusjon også har rett til hjelpetiltak etter annet lovverk. I dette skjæringsfeltet mellom statlige og kommunale ansvarsområder oppstår et kostnadsfordelingsspørsmål som ikke er løst i de ovennevnte lover og forskrifter. I det såkalte betalingsrundskrivet Q-6/2007 fra det daværende barne- og likestillingsdepartementet er det forsøkt oppstilt retningslinjer for håndtering av dette kostnadsfordelingsspørsmålet.

Det fremgår av innledningen til betalingsrundskrivet at formålet er å *"sikre mest mulig ensartet forståelse og praktisering i hele landet når det gjelder oppgave-, ansvars- og utgiftsfordelingen mellom kommuner og statlige regionale barnevernmyndigheter"*.

I betalingsrundskrivet Q-6/2007 er det fremhevet at barneverntjenestens ansvar er av subsidiær karakter også overfor funksjonshemmede barn. I del II punkt 2.5 heter det bl.a.:

At barnet er funksjonshemmet gir ikke i seg selv grunnlag for å plassere barnet utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven. Det er bare dersom det funksjonshemmede barnet samtidig faller inn under de alminnelige vilkårene for tiltak etter barnevernloven at barnevernloven kommer til anvendelse. At barnet på grunn av funksjonshemmingen har større omsorgsbehov enn foreldre med alminnelig god omsorgsevne er i stand til å ivareta, er ikke tilstrekkelig til plassering utenfor hjemmet etter barnevernlovens regler.

I del III punkt 5 er det bl.a. uttalt følgende om kostnadsfordelingen for særskilte tiltak som har sammensatte årsaker:

Dersom funksjonshemmede barn plasseres i statlige eller private barneverminstusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging, skal kommunen dekke den del av utgiftene ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming, i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragning mellom hvilke tiltak ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming. Det må i så fall foretas en konkret vurdering av det enkelte barn. Det vil i denne sammenheng være nyttig å se på hvilke behov barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt har. På samme måte kan det være nyttig å se hvilke behov hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming har.

En kostnadsdeling som beskrevet ovenfor skal imidlertid ikke skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

I vedlegg til Samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Staten og KS om "*Utvikling av barnevernområdet*" heter det bl.a.:

Twisteløsningsorganets virkeområde vil også typisk omfatte tilfeller der funksjonshemmede barn plasseres i fosterhjem eller i barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging. Kommunen skal da dekke den del av utgiftene ved oppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragning mellom hvilke tiltak som knytter seg til barnets funksjonshemming.

Det følger imidlertid av betalingsrundskrivet at en kostnadsdeling som beskrevet ovenfor ikke skal skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

Nemnda vil på grunnlag av ovennevnte knytte enkelte bemerkninger til lovanvendelsen.

Lovens utgangspunkt er, som det fremgår ovenfor, at regional barnevernmyndighet skal dekke utgiftene til fosterhjem og institusjon for barn under 20 år utover kommunens egenandel.

Barneverntjenestens ansvar er imidlertid subsidiært også overfor funksjonshemmede barn, og funksjonshemmede barn under barnevernets omsorg vil ha de samme rettigheter etter andre velferdslover som hjemmeboende funksjonshemmede barn. Nemnda er på dette punktet enig i det prinsipielle synet på forholdet mellom barnevernloven og de øvrige velferdslovene som kommer til uttrykk i ovennevnte retningslinjer.

Nemnda legger videre til grunn at det, slik det fremgår av retningslinjene, i tilfeller hvor funksjonshemmede barn er plassert i fosterhjem eller barneverninstitusjon, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak, må foretas en kostnadsfordeling mellom kommunen og Bufetat basert på en vurdering av hvilke tiltak ved institusjonsplasseringen som er knyttet til funksjonshemmingen. Disse utgiftene skal bæres

av kommunen mens øvrige tiltak skal bæres av Bufetat. Denne fordelingen må skje etter en konkret vurdering, som nødvendigvis må bli skjønnsmessig. Etter nemndas vurdering kan det ikke være avgjørende for vurderingen om forsterkningstiltaket er hjemlet i barnevernloven. Nemnda legger også til grunn at utfallet av vurderingen både vil kunne bli at kommunen må bære alle utgiftene til særskilte tiltak, og at det skjer en fordeling av utgiftene mellom kommunen og Bufetat. Både formuleringene i rundskrivet og den sammenlignende vurdering som det legger opp til med henholdsvis barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt og hjemmeboende barn med tilsvarende funksjonshemming, taler etter nemnda syn for en slik fortolkning.

Nemnda nevner for ordens skyld at forutsetningen for en kostnadsdeling er at de særskilte tiltakene eller tilretteleggingen har sin årsak i funksjonshemmingen, jf. ordlyden i rundskrivet: *"...funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging ..."* I tilfeller hvor forsterkningstiltak alene har sin årsak i omsorgssvikten eller grunnlaget for plasseringen, må resultatet bli at lovens normalordning legges til grunn og Bufetat bærer kostnadene utover kommunens egenandel.

I tilfeller hvor omsorgssvikten er den dominerende årsaken til funksjonshemmingen skal også lovens ordinære betalingsordning legges til grunn slik det er presisert i rundskrivet.

Avslutningsvis nevnes at når plassering av barn med funksjonshemming skjer i institusjoner som er hjemlet i andre lover, reguleres finansieringen av oppholdet av denne lovgivningen, og statlig regional barnevernmyndighet har ikke ansvar for å dekke oppholdet.

3.

I vedtak av xx. mai 2005 fra fylkesnemnda heter det bl.a.:

I henhold til lov om barneverntjenester § 4-12 a kan vedtak om å overta omsorgen for et barn treffes dersom det er alvorlige mangler ved den omsorgen barnet får, eller alvorlige mangler i forhold til den personlige kontakt og trygghet som det trenger etter sin alder og utvikling.
(...)

Hvorvidt vilkårene er oppfylt, må bedømmes ut fra dagens situasjon. Spørsmålet blir derfor først om der ville bli alvorlige mangler med hensyn til barnets omsorgssituasjon hvis foreldrene skulle ha omsorgen i dag.

Ved bedømmelsen i så måte legger Fylkesnemnda til grunn at barnet fremstår med relativt store, særskilte omsorgsbehov.

Det vises i den forbindelse først til uttalelse datert xx.01.04 fra Barneavdelingen ved B sykehus. Det fremgår herav at barnets fødselsvekt lå på 2.640 gram. Barnet hadde redusert livstegn ved fødselen og måtte overflyttes til intensivavdelingen på Barneavdelingen for å gi respirasjonsstøtte innen de første levedager. Barnet viste allerede i starten forskjellige trekktegn i ansiktet som tydet på at barnet hadde et medfødt misdannelsessyndrom- noe som var både ukjent og sjokkerende for foreldrene. Etter hvert kunne det påvises et Wolf – hirschorn – syndrom med gode sjanser for å oppnå voksen alder, men med klar risiko for epilepsiutvikling, nyreproblemer og leukemi. Bortsett fra påfallende

ansiktstrekk ble det etter hvert påvist indre misdannelser – hjertefeil, utviklede nyrer, genitale misdannelser og anomalier i halsvirvelsøyle. Ut over dette er der en fotfeilstilling på høyre side som får gipsbehandling, men som ikke forutsetter langtidsbehandling.

Guttens omsorgsbehov må sammenholdes med mors omsorgevne. I uttalelse datert xx.05.04 fra overlege C, Psykiatrisk poliklinikk, A sjukehus anføres det om mors evne til å overta omsorgen bl.a:

” Ut fra pasientens tilstand og hennes forhold til sin tilstand og situasjon anser jeg det som urealistisk at omsorgen for barnet overføres til foreldrene. Det synes også som om pasienten ikke ennå er moden for å gå inn på en besøksordning overfor barnet. Pasienten er informert om at det på kort tid, dersom de ikke overtar omsorgen, vil bli etablert et mer permanent omsorgstilbud for sønnen.”

I kommunens saksutredning tilføyes det bl.a:

” Vi har hele tiden jobbet for å få foreldrene mer på banen uten å lykkes. Mors psykiske helsetilstand tilsir at hun pr. i dag ikke evner å ha omsorgsansvaret for et barn. Far sier han må prøve å hjelpe mor. Dersom foreldrene skulle begynne å endre seg i retning av at de vil ha kontakt med *gutt* vurderes det likevel å ta tid før en eventuell tilbakeføring kan finne sted.”

Med bakgrunn i sakens opplysning finner således fylkesnemnda klart å kunne konstatere at *guttens* omsorgssituasjon ville blitt alvorlig mangelfull dersom foreldrene skulle ha overtatt den faktiske omsorg. Vilkårene i lovens § 4-12 a ville i så fall ha vært oppfylt.
(...)

I henhold til lovens § 14 skal barnet, etter vedtak om omsorgsovertakelse, plasseres enten i fosterhjem eller institusjon. Etter lovens § 4- 15 skal plasseringsstedet i det enkelte tilfelle, innenfor angitte rammer, velges bl.a. ut fra hensynet til barnets egenart og behov for omsorg og opplæring i et stabilt miljø.

I det foreliggende tilfelle fremstår barnet med særskilte omsorgsbehov. Det vises i den forbindelse til hva som tidligere er anført om medfødte vansker.

Fra kommunens side er det foreslått at *gutt* plasseres i godkjent institusjon etter barnevernlovens § 4-14 b. Nærmere bestemt er det tale om et eget tiltak i A. Det opplyses at tiltaket er søkt godkjent som institusjon etter barnevernlovens § 5-8, jfr. § 4-14-b.

Fylkesnemnda er enig i forslaget. Vedtaket vil således bli i tråd med kommunens påstand.
(...)

Fylkesnemnda fant enstemmig at barnevernlovens vilkår for omsorgsovertakelse var til stede, jfr. barnevernloven § 4- 12 første ledd bokstav a) jfr. annet ledd.

Problemstillingen blir dermed om omsorgssvikten er den dominerende årsak til *guttens* funksjonshemminger eller om funksjonshemmingene er av en slik art og grad at kommunen uansett ville vært forpliktet til å yte tjenester etter annen lovgivning.

Fylkesnemnda fant at barnet framstod med særskilte omsorgsbehov og at guttens problemer var knyttet til medfødte vansker. Foreldrene hadde ikke tilstrekkelige omsorgsevner til å ha omsorgen for et barn med slike særlige og medfødte omsorgsbehov.

I A kommune sin søknad av xx. mars 2005 om godkjenning av tiltaket er det vedlagt dokumentasjon som viser at gutten har diagnosen Wolf – Hirschhorns syndrom, en sykdom som innebærer betydelige funksjonshemminger både fysisk og psykisk, herunder suge og spisevansker, kroppslig uro og spasmer med mer. Gutten har også påvist epilepsi og har en medfødt hjertefeil. Han har behov for døgkontinuerlig oppfølging. Det er aktiv nattevakt i tiltaket. Tiltaket er bemannet bl.a. med vernepleier og hjelpepleier med kompetanse for å ivareta guttens funksjonshemming.

Twisteløsningsnemnda vurderer ut fra det ovennevnte at gutten uavhengig av omsorgsovertakelsen og foreldrenes manglende fungering ville hatt behov for omfattende tiltak etter annen lovgivning.

Etter dette kan nemnda ikke legge til grunn at omsorgsovertakelsen er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Utgangspunktet blir da at det skal skje en kostnadsfordeling mellom stat og kommune hvor kommunen skal bære utgiftene ved tiltak som er knyttet til guttens funksjonshemming, jfr. punkt 2 ovenfor om nemndas lovforståelse. Dette forutsetter imidlertid at gutten er plassert i en institusjon etter barnevernloven. Det er ikke tilfelle i denne saken.

I kommunens prosessvarsel av xx. november 2009 skriver kommunen ” *Kommunen mener å ha rettslig interesse i å få fastsatt Statlig regional barnevernmyndighets plikt til å medvirke faktisk og økonomisk til institusjonsplassering som samsvarer med Fylkesnemndas vedtak* ”

Nemnda viser til at gutten aldri ble plassert som forutsatt i fylkesnemndas vedtak, det vil si i en barneverninstitusjon etter barnevernloven § 4- 14 bokstav b. Gutten ble plassert i et kommunalt tiltak utenfor barnevernssystemet.

Nemnda er enig med Bufetat i at den plassering som ble foretatt viste at gutten hadde behov for plassering etter andre lover enn barnevernloven. Nemnda er ikke enig med kommunen i at statlig regional barnevernmyndighet i et tilfelle som dette hadde plikt til å plassere gutten i en barneverninstitusjon, i realiteten ved å godkjenne det kommunale tilbudet som slik institusjon. Så vel organisering av tiltaket, målsetting og metoder, sammensetning og ansvarsforhold i tiltaket tilsier at dette er et tiltak etter annen lovgivning.

Kommunen på sin side kunne gått tilbake til fylkesnemnda da det viste seg at en plassering i samsvar med fylkesnemndas vedtak ikke var mulig, jfr. barnevernloven § 4- 15 annet ledd. I og med at Bufetat etter kommunens klage ikke hadde godkjent plasseringsstedet som en

barnevernsinstitusjon, er realiteten at gutten hele tiden har vært plassert i et kommunalt tiltak utenfor barnevernssystemet.

4.

Gutten har ikke vært plassert i barnevernsinstitusjon etter barnevernlovens § 4- 14 bokstav b. Etter dette kan den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet ikke legges til grunn, jfr. punkt 2 ovenfor. På bakgrunn av ovennevnte finner tvisteløsningsnemnda at det ikke foreligger noe betalingsansvar for statlig barnevernmyndighet etter barnevernloven. Bufetats avslag om godkjenning av plasseringsstedet er endelig, jfr. barnevernloven § 5-8, og nemnda kan ikke prøve dette. Etter dette må saken avvises..

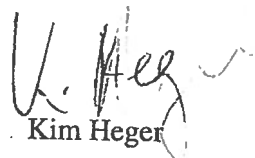
Avgjørelsen er enstemmig.

Slutning:

Saken avvises.

Tore Riedl

Kim Heger

Kari Jørgensen